

РЕШЕНИЕ

№ 5028

гр. София, 22.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 18.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **5833** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 28 от Закона за хазарта /ЗХ/.

Образувано е по жалба, подадена от [фирма] чрез адв. Г., срещу Решение № 000030-227/ 11. 01. 2022 г., издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е оставено без уважение искането на оспорващото дружество за възстановяване на държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта в размер на 25 000 лева, платена с платежно нареждане от 30. 06. 2021 г. по сметка на НАП.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, като се иска неговата отмяна. В писмени бележи адв. Г., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – изпълнителният директор на НАП чрез своя процесуален представител излага аргументи за неоснователност на жалбата.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 000030-1129/ 08. 04. 2021 г. на изпълнителния директор на Националната агенция по приходите /НАП/ е издаден лиценз на [фирма] за

организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 /пет/ години в игрална зала с адрес [населено място], [улица]. Определен е размер на дължимата държавна такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 4, б. „а“ от ТТЗХ в размер на 7 500 лева, както и държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лева.

С платежно нареждане от 30. 06. 2021 г. дружеството е внесло сумата от 25 000 лева с посочено основание чл. 30, ал. 6 от ЗХ. С искане вх. № М-26-К-1914/ 13. 12. 2021 г. [фирма] е поискало възстановяване на сумата от 25 000 лева, като недължимо платена. С Решение № 000030-227/ 11. 01. 2022 г. от изпълнителния директор на НАП е оставено без уважение искането на оспорващото дружество за възстановяване на платена с платежно нареждане от 30. 06. 2021 г. по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена срещу подлежащ на обжалване административен акт в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице, подало заявлението, по което ответникът се е произнесъл с процесното решение.

При преценката за нейната основателност съдът съобрази следното:

Оспореното решение е издадено от изпълнителния директор на НАП, който съгласно чл. 17, ал. 1, т. 1 от ЗХ издава, отказва да издаде, прекратява и отнема лицензи за организиране на хазартни игри, лицензи за производство, разпространение и сервиз, както и лицензи за внос, разпространение и сервиз на игрално оборудване. Разпоредбата на чл. 17, ал. 1, т. 16 от ЗХ дава правомощие на изпълнителния директор на НАП да се произнася и по други въпроси в областта на хазарта и свързаните с него дейности. Следователно изпълнителният директор на НАП е материално компетентният орган да разрешава и съответно да отказва възстановяването на платени такси за издаване и продължаване действието на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Спазени са установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал. 2 и ал. 3 от АПК, доколкото в ЗХ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на решението, адресатът, какво е решението на органа по подаденото от заявителя заявление, какво е мотивирало органа да стигне до посочения извод. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му.

Поради това настоящият съдебен състав намира, че при постановяване на процесното решение, ответният орган не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната му, на процесуално основание.

При преценката на материалната законосъобразност на обжалваното решение, съдът взе предвид следното:

Според решението, с което в полза на [фирма] се издава лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, след получаването му дружеството трябва да заплати дължимите такси, посочени като държавна такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ във вр. с чл. 3, ал. 1, т. 4, б. „а“ от ТТЗХ в размер на 7 500 лева и държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лева. Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са

организираны в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв.

Указаните такси са заплатени, като след заплащането им дружеството е поискало възстановяване на таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ като недължимо платена, за което е подало заявление. По това заявление органът е постановил оспореното в настоящето производство решение, което е съобщено на жалбоподателя по надлежния ред. С обжалвания акт изпълнителният директор на НАП е отказал да възстанови платената от [фирма] държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 25 000 лева.

Спорът по делото се свежда до това коя конкретно такса от предвидените в чл. 30 от ЗХ дължи оспорващото дружество за продължаване на срока на действие на издадения му лиценз и по-конкретно дължи ли две такси – такава по ал. 1 и такава по ал. 6 от чл. 30 от ЗХ.

В случая производството по искане за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, образувано на 01. 06. 2020 г., е приключило с решение на изпълнителния директор на НАП от 08. 04. 2021 г. В това производство е била приложима разпоредбата на § 86, ал. 1 от ПЗР към ЗИД ЗХ, според която образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, ..., се довършват при досегашните изисквания. Наред с това, предвид дейността, за която е издаден лицензът в случая, не е налице промяна в режима на таксуване с изменението от ДВ бр. 69/2020г. Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗХ в предходната му редакция от ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1. 01. 2015 г., за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Разпоредбата на чл. 30, ал. 1 от ЗХ не е изменена до момента и предвижда, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите /ТТЗХ/. С изменението от ДВ бр. 69/2020 г. предишната ал. 5 на чл. 30 от ЗХ е променена на ал. 7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по ал. 1. Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 4, б. „а“ от Тарифата за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри и дейности по ЗХ и по-конкретно за игри с игрални автомати в игрални зали с 15 игрални места - 7500 лв. Тъй като в конкретния случай е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала за 15 броя игрални автомата, таксата е 7 500 лева, която е платена от дружеството.

Лицензът, издаден с решението от 08. 04. 2021 г., е за организиране на хазартни игри с игрални автомати. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО – „Данък върху хазартната дейност“. Съгласно чл. 242, ал. 1 от ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен.

Посочената Глава тридесет и втора на ЗКПО е част от Раздел Пети на същия закон. На основание чл. 218, ал. 1 от ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част /пета/, вместо с корпоративен данък, се облагат с алтернативен данък за дейностите,

посочени в тази част. Следователно, издаденият на дружеството лиценз с решението от 08. 04. 2021 г. е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 от ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по ал. 1. Не се дължи таксата по ал. 6 от същата разпоредба на ЗХ, според която за издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв. Разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ предвижда, че лицата, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, следва да заплащат такса за издаване/продължаване действието на лиценза, в размер определен единствено по Тарифата за таксите, които се събират по Закона за хазарта. Доколкото чл. 30, ал. 7 от ЗХ е разписал ясно каква е таксата за издаване/продължаване на лиценза за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, а именно единствено такава по ал. 1, няма основание да се приеме обратното и дружеството, отговарящо на условието за облагане с алтернативен корпоративен данък, да дължи две такси за продължаване действието на лиценза.

Предвид изложеното и доколкото таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ препращаща към Тарифата, е платена, неоснователно е в случая събирането на такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Поради това платената по сметка на НАП такса в размер на 25 000 лв. не се дължи и е следвало да бъде възстановена при поискването от страна на [фирма]. Неоснователно е възражението, че ако се приеме, че платците на данък по ЗКПО дължат заплащане само на държавната такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ, то ще липсват хипотези, при които да се приложи разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ЗХ. Съдът прилага нормите на позитивното право във вида, в който са приети, при тълкуване на действителния им смисъл, като ирелевантни са евентуалните намерения на законодателя, които не са намерили израз в нормативния акт. В този смисъл е неоснователно и твърдението, че разпоредбата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ е мълчаливо отменена. Недопустимо е да се приеме мълчаливото отменяне на облагодетелстваща норма, особено в материята на облагането с данъци и заплащането на такси. Облагането, съответно освобождаването от заплащане на данък или такса се извършва само на законово предвидено основание, като в случая нормата на чл. 30, ал. 7 от ЗХ не е променена и няма основание да се приеме, че е мълчаливо отменена. В тази насока е съдебната практика, обективирана в Решение № 5118/ 30. 05. 2022 г. по адм. дело 1847/ 2022 г. на Върховния административен съд.

При този изход на спора претенцията на оспорващото дружество за присъждане на направените от него по делото разноски ще следва да бъде уважена. Своевременно от страна на ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 1300 лева, което съдът намира за основателно. С оглед на липсата на правна и фактическа сложност по делото, размерът на адвокатското възнаграждение трябва да бъде съобразен с разпоредбата на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/ 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като предвид материалния интерес от 25 000 лева, адвокатското възнаграждение следва да бъде определено на 1 280 /хиляда двеста и осемдесет/ лева. Поради това ответникът следва да заплати на оспорващото дружество сумата от 1 330

/хиляда триста и тридесет/ лева, която включва 1 280 /хиляда двеста и осемдесет/ лева дължимо адвокатско възнаграждение и 50 /петдесет/ лева заплатена държавна такса.
По изложените аргументи и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 000030-227/ 11. 01. 2022 г., издадено от изпълнителния директор на НАП.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма] съдебни разноски в размер на 1 330 /хиляда триста и тридесет/ лева, съразмерно с уважената част от жалбата.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: